

РЕШЕНИЕ

№ 19131

гр. София, 08.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 25.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **1968** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е след постановяване на решение от ВАС и в изпълнение на дадените указания на Върховния административен съд, с Решение № 18/19.02.2024г. по адм. д. № С-57/2023г., с което е отменено Решение № 1117/22.02.2023г., постановено по адм. д. № 3628/2022г. по описа на Административен съд София-град и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд, който следва, на базата на принципа на служебното начало в административния процес да пристъпи към надлежно изясняване на фактическата обстановка, необходима за правилното прилагане на чл.8 ЕКПЧ и на Директивата за връщането. След изясняване на фактите съдът следва да пристъпи към обсъждане на доводите на жалбоподателя за нарушение на Конвенцията, както и да изложи съображения относно принципа на забрана на връщането, в светлината на актуалната обстановка в страната на произход.

Образувано е по жалба на Ел Д. У., без гражданство, [дата на раждане], ЛНЧ:[ЕИК], представляван от адв. М., против Заповед УРИ № 5392 ПАМ-482/25.03.2022г., издадена от Началника на отдел "Миграция" при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на чужденеца е наложена принудителна административна мярка "връщане до страна по произход, страна на транзитно преминаване или трета страна на чужд гражданин с отказан срок на пребиваване".

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като

твърди, че е издадена в противоречие с материалния закон и е немотивирана. Счита, че липсата на фактически основания, които да обосновават наличието на заплаха за националната сигурност и обществения ред на РБ го лишава от ефективно средство за защита, тъй като не е в състояние да оспори и да обори фактическите констатации на административния орган по смисъла на чл. 13 от ЕКПЧ. Цитира практика на ЕСПЧ, според която съдът следва да осъществи ефективен контрол за законосъобразност на оспорения акт. Апелира за реална преценка дали жалбоподателят представлява риск за националната сигурност, а не на възприемане на твърдения на ДАНС. Счита, че административният орган не е отчел относимите обстоятелства при налагане на ПАМ, нито е установил обстоятелството дали чужденецът има осигурени средства за издръжка, предвид сключен трудов договор на същия със "Соленси" ООД и че има сключен граждански брак с българска гражданка от 10.07.2019г. Релевира доводи, че ПАМ е в противоречие на чл. 12 от Международния пакт за гражданските и политическите права и чл. 2 от КЗПЧОС. Излага доводи и за нарушения на Директива 2008/115/ЕО относно пропорционалността на наложената принудителна административна мярка.

Конкретно сочи, че не е спазена нормата на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, което е довело до ограничаване правото му на защита с оглед преценка за съответствие на наложената мярка с целта на закона и дали същата не засяга начин правото му по чл.8 ЕКПЧ. Счита, че административният орган не е отчел относимите обстоятелства при налагане на ПАМ, нито е установил обстоятелството дали чужденецът има осигурени средства за издръжка, предвид сключен трудов договор на същия със "Соленси" ООД и че има сключен граждански брак с българска гражданка от 10.07.2019г. Релевира доводи, че ПАМ е в противоречие на чл. 12 от Международния пакт за гражданските и политическите права и чл. 2 от КЗПЧОС. Излага доводи и за нарушения на Директива 2008/115/ЕО относно пропорционалността на наложената принудителна административна мярка. Претендира за отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. М., който поддържа жалбата и моли съда да отмени заповедта.

Ответникът – Началникът на отдел "Миграция" при СДВР, чрез юрк. С. моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение и отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – не изпраща представител, не взема становище.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от Докладна записка рег. № УРИ 5392Р-619/25.03.2022г., изготвена от Началник група КПЧ при отдел "Миграция" в СДВР, че е предложено по отношение на жалбоподателя да бъде издадена заповед за налагане на ПАМ "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна".

Чужденецът е влязъл в Република България на 13.12.2020г., с виза тип "D" с цел частно посещение. При извършена проверка е установено, че на 10.07.2019г. чуждият гражданин е сключил брак с българската гражданка М. Р. Л. – Е., ЕГН: [ЕГН], като е получил разрешение за продължително пребиваване на това основание в срок до 11.01.2022г. На 13.12.2020г. чужденецът е подал заявление рег.№ 901295 за продължаване на пребиваването му в Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ, като е представил всички необходими документи. По подаденото заявление

е издадена Заповед рег. № 513з-325/18.01.2022г. на Началник на отдел "Миграция" в СДВР, с която продължаването е отказано поради постъпило отрицателно становище от Държавна агенция "Национална сигурност" изх.№ RB202001-001-03/М-6-3299/29.12.2021г. Отказът е издаден на основание чл.26, ал.1 вр. чл.10, ал.1, т.1 и т.1а ЗЧРБ. За отказа чуждестранният гражданин е уведомен лично на 06.01.2022г.

Във връзка с Заповед рег. № 513з-325/18.01.2022г., с която продължаването е отказано по отношение на жалбоподателя е започнало производство по налагане на ПАМ по чл. 41, т. 2 ЗЧРБ. На 07.03.2022г. на страницата на МВР е публикувано Съобщение рег.№ 513000-13222/04.03.2022г. за започналото производство за налагане на ПАМ на основание чл.26, ал.1 АПК. Направен е опит на чужденеца да бъде връчено Уведомление рег.№ 513000-12937/02.03.2022г. на адреса, на който е регистриран – [населено място], [улица], като същият не е бил установен там и уведомлението по чл.26, ал.1 АПК е поставено на входната врата.

От приложената административна преписка се установява, че чужденецът не е подал възражение в указания му срок, липсват данни негова нова адресна регистрация и същият не е напуснал Република България. Не са налични и данни чуждият гражданин да е подал молба за предоставяне на международна закрила по реда на ЗУБ, не е предприел нови действия за узаконяване на престоя му в Република България, нито е напуснал страната. В тази връзка и на основание чл. 41, т. 2 и чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ е предложено на Началник на отдел "Миграция" в СДВР спрямо Ел Д. У. да бъде издадена заповед за налагане на ПАМ "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна".

Издадена е оспорената в настоящото производство Заповед УРИ № 5392 ПАМ-482/25.03.2022г., с която на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 2 ЗЧРБ, Заповед рег. № 513з-9426/06.12.2018г. на Директор на СДВР, Докладна записка рег.№ 5392р-619/25.03.2022г. по описа на отдел "Миграция" в СДВР, на Ел Д. У. е наложена ПАМ "връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" на чужд гражданин с отказан срок на пребиваване спрямо чужденеца. Със заповедта на основание чл.39б, ал.1 вр. чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ е определен срок от тридесет дни за доброволно напускане на страната.

Със Съобщение УРИ 513000-19229/29.03.2022г. чужденецът е уведомен за наложената му ПАМ. Заповедта за налагане на ПАМ е връчена на упълномощения представител на чужденеца адвокат М. А. на 29.03.2022г., като е представено пълномощно.

В хода на административното производство по издаване на заповедта за налагане на ПАМ е приобщена административната преписка по издаване на Заповед рег.№ 513з-325/18.01.2022г. на Началник на отдел "Миграция" в СДВР, с която на чужденеца е отказано продължаване срока на пребиваване в Република България, включително и доказателствата, приложени към заявлението му за продължаване срока на пребиваването.

По делото са приложени всички събрани доказателства в хода на административното производство по издаване на оспорената заповед за налагане на ПАМ, по която е приобщена административната преписка по издаване на Заповед рег.№ 513з-325/18.01.2022г. на Началник на отдел "Миграция" в СДВР, с която на чужденеца е отказано продължаване срока на пребиваване в Република България, включително и доказателствата, приложени към заявлението му за продължаване

срока на пребиваването. Представени са още: уведомление за издадена Заповед рег.№ 513з-325/18.01.2022 г. за отказ за предоставяне право на пребиваване в Република България, влязла в сила от 27.01.2022г.; Становище рег.№ 513р-4362/17.01.2022г.; заявление за платен годишен отпуск на Й. А., Началник на отдел "Миграция", СДВР; Заповед № 513з-2411/23.03.2022 г. за заместване на държавен служител; становище на ДАНС, изпратено с експедиционен № 10 ЕП 929/24.06.2022г. /обособено в класифициран /.

В хода на съдебното производство процесуалният представител на жалбоподателя представи следните писмени доказателства: Свидетелство за съдимост на жалбоподателя, валидно до 25.09.2024г.; договор за наем на недвижим имот от 10.12.2021г.; удостоверение за трудова заетост, издадено от „Солвенси“ ООД; удостоверение за сключен граждански брак, издадено от СО- Район С.; трудов договор № 22/05.02.2021г. и уведомление по чл. 62, ал. 5 КТ.

В хода на съдебното производство е разпитан и свидетеля Д. А. А. К. - [дата на раждане] , в Р. (сега Палестина), без гражданство. Свидетелят заявява, че познава жалбоподателя от 2011 година, като са се запознали в София. Същият се занимава с преводи и легализация на документи и Ел Д. У. е ходил при него за да превежда. Твърди, че е завършил в България, а жалбоподателят е дошъл в страната от Л. през 2010г. Добавя, че Ел Д. У. е женен за българка от почти 5 години за българка, която работи в магазин. Той работи в пицария на [улица]. Добавя още, че жалбоподателят работи откакто дойде в откакто е в страната. Откакто го познава е напуснал веднъж България. Легално със съпругата си са заминавали за Л. за около 2-3 месеца. На въпрос каква религия изповядва жалбоподателят, Д. К. отговаря, че най-вероятно е мюсюлманин, но не говорят с него по тази тема.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законсъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. 146 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия съгласно чл. 43, ал. 4 ЗМВР вр. чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ и съгласно представени Заповед № 513з-9426/06.12.2018г. на Директор на СДВР, с която на основание чл. 43, ал. 4 ЗМВР вр. чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ за налагането на ПАМ по чл. 39а, ал. 1 и чл. 44, ал. 5, ал. 6, ал. 9 и ал. 13 ЗЧРБ са оправомощени държавните служители, заемащи длъжност Началник на отдел "Миграция" при СДВР, Заповед № 513з-2411/23.03.2022г. на Директор на СДВР, с която на основание чл. 43, ал. 3, т. 2 и ал. 4 ЗМВР вр. чл. 33, ал. 2 Правилника за устройството и дейността на МВР и възникнала служебна необходимост – разрешен платен годишен отпуск на Началник на отдел "Миграция" при СДВР (комисар Й. Л. А.), е възложено същият да бъде заместван от гл.инспектор С. Т. С. – Началник на сектор "Незаконна миграция" към отдел "Миграция" при СДВР, считано от 24.03.2022г. до 25.03.2022г., включително.

В обжалваната заповед се съдържа точно описание на фактите от значение за случая, изложени са мотиви и правно основание за налагане на принудителната административна мярка. Извършено е препращане към мотивите, изложени в

Докладна записка рег.№ 5392P-619/25.03.2022г., който подход е процесуално допустим при позоваване на ТР № 16/1975г. на ОСГК на ВС, според което не е необходимо административният акт да съвпада по време с излагането на съображенията, заради които е постановен. Възможно е те да предхождат акта и да се съдържат в отделен документ, предварително съставен, за да го инициира. Щом се базира на такъв подготвителен материал, изготвен от помощен орган, формулираните в него мотиви следва да се смятат обосноваващи административния акт.

Гарантирано е правото на лицето да разбере характера на наложената му мярка и да организира защитата си срещу нея. Упражняването ѝ е гарантирано и от подадената жалба, с което съдът приема за изпълнени процедурните гаранции по чл.13, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице. По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е издаден в процедура, проведена без съществени процесуални нарушения по чл. 146, т. 3 АПК.

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 41, т. 2 ЗЧРБ, според която "връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна" се налага, когато "чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по чл. 39б. ". Към датата на издаване на оспорената заповед жалбоподателят не е бил в производство по предоставяне на международна закрила и следователно, при установяване на предпоставките за налагане на ПАМ, същият е бил в незаконен престой на територията на България съобразно чл. 6, пар. 1 от Директива 2008/115/ЕО. В настоящия случай е налице първата хипотеза - чужденецът не е напуснал страната до изтичане на разрешения му срок – 11.01.2022г. От доказателствата приложени по делото по несъмнен начин се установява, че чужденецът има сключен граждански брак с българска гражданка от 10.07.2019г., като на това основание е получил разрешение за продължително пребиваване в срок до 11.01.2022г. След като той е подал Заявление за продължаване на пребиваването на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ по заявлението му е поставен отказ със Заповед № 513з-325/18.01.2022г. на Началника на отдел „Миграция“ СДВР, поради отрицателно становище на ДАНС. Заповедта не е оспорена и е влязла в сила, поради което е стартирана процедура по налагане на ПАМ на основание чл. 41, т. 2 ЗЧРБ. Издаденият отказ за продължаване срока на пребиваване е мотивиран с отрицателно становище на ДАНС. Същата не е предмет на оспорване в настоящото съдебно производство и същата не може да бъде подлагана на инцидентен контрол за законосъобразност, тъй като е влязла в законна сила. Същата следва да бъде зачетена от съда, като следва да се има предвид, че отрицателното становище на ДАНС не е относимо към оспорената в настоящото съдебно производство заповед за налагане на ПАМ.

Следователно са налице предпоставките по чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ – след 11.01.2022г. е изтекъл разрешения на Ел Д. У. срок за пребиваване в Република България и до настоящия момент чужденецът продължава незаконно да пребивава в страната. Тук следва да се посочи, че при издаването на заповед за налагане на ПАМ административният орган действа в условията на обвързана компетентност.

Несъстоятелен е довода на жалбоподателя, че административния съд не е отчел обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. По силата на посочения текст, при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на

територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. Изискванията на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ са националната разпоредба, която пряко регламентира гарантираното от чл. 8, § 1 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) право на неприкосновеността на личния и семейния живот. Допустимата, с оглед на § 2 на чл. 8 от ЕКПЧ намеса на държавата в упражняването на това право, следва да бъде надлежно доказана и съответна на принципа за пропорционалност. В случая с оспорения административен акт е извършено препращане към Докладна записка рег.№ 5392P-619/25.03.2022г., съдържаща фактите от извършена проверка и изследването на обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Макар и в самата заповед да са изложени лаконични мотиви по повод предпоставките на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, всички извършени проверки в административното производство, намерили отражение в изготвената Докладна записка, са именно и все във връзка с визираните в горепосочената норма обстоятелства. Съдът приема, че е налице липса на данни за принадлежността му към някоя от категориите уязвими лица, за наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване. Решението за налагане на ПАМ е взето индивидуално и въз основа на обективни критерии по смисъла на предложение 6 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 г. По силата на чл. 9, § 1 от Директива 2013/32, кандидатите за международна закрила могат да останат в държавата членка единствено за целите на процедурата по предоставяне на закрила, докато решаващият орган се произнесе, в съответствие с процедурите на първа инстанция, установени в глава III, като изрично е установено, че това право не е право на пребиваване. Според чл. 46, § 5 от същата директива държавите членки позволяват на кандидата да остане на територията, докато изтече срокът, в който те упражняват правото си на ефективна защита, и когато това право е упражнено в рамките на този срок в очакване на резултата от защитата. Действително по делото се установява, че жалбоподателят е влязъл в страната на 13.12.2020г. с виза тип „Д“ с цел частно посещение и е получил разрешение за продължително пребиваване със срок до 11.01.2022г., но твърдението, че е пристигнал в България през 2010-2011г. не се подкрепя от доказателства по делото. Но дори и да е пребивавал 10 години в страната, това не променя факта, че към 11.01.2022г. по отношение на жалбоподателя е изтекъл срокът на разрешението за пребиваване. Констатацията на органа не е оборена, като и пред настоящата инстанция чужденецът не твърди и не сочи доказателства, да е пребивавал в страната на годно правно основание преди получаването на разрешението за продължително пребиваване и не е направил постъпки да узакони престоя си през този период.

В тази връзка относно възражението за нарушаване на правото на личен и

семеен живот – действително по делото се установява, че жалбоподателят е сключил граждански брак с българска гражданка, поради което потенциално може да бъде засегнато правото му на семеен живот. Същевременно съгласно чл. 8, ал. 2 от ЕКПЧ намесата на държавните власти в упражняването на това право е допустима в предвидени случаи и необходими в интерес на националната и обществената сигурност. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл. 8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство, направено от женени двойки за техните семейства и да позволява повторното събиране на семейства на нейна територия (Решение от 20.06.2002 г. на ЕСПЧ по делото Ал-Н. срещу България). Семейството на жалбоподателя, включващо съпругата му, би могло да се събере на територията на неговата родина и там да упражнява правото на семеен живот. Както се установи и от свидетелските показания по делото те дори са живели няколко месеца на територията на страната му на произход.

Изложените възражения на жалбоподателя и възможността твърдените като накърнени права да се упражняват на територията на другата държава не изтъкват защита на цел, приоритетна пред обществената сигурност. Оспорената заповед не нарушава съществено принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК, съгласно които административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава и административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди явно несъизмерими с преследваната цел. Преценката за наличие на заплахата за обществената сигурност и нейната сериозност принадлежи на компетентния орган, който има правомощието да налага принудителни административни мерки. Съобразявайки се наложената от компетентния орган принудителна административна мярка, правото на семеен живот на жалбоподателя не се отнема, а се ограничава в известна степен предвид поведението на лицето в бъдеще, ако семейството реши да живее в България, като с оглед възможността за неговото ограничено упражняване чрез пътуване и пребиваване на семейството в държавата на жалбоподателя, съдът приема, че следва да се даде приоритет на защитата на сигурността на страната, дадена чрез налагане на принудителната мярка спрямо жалбоподателя.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни и възраженията на Ел Д. У., че в оспорвания акт липсва преценка дали спрямо адресата на акта връщането му в страна по произход се явява сигурна страна с оглед спазване на принципа за забрана за връщане /non refoulement/, намиращ отражение в нормата на чл. 44а, ал 5 от ЗЧРБ и/или дали съществува трета сигурна държава, където да се осъществи връщането. Въпросите относно положението в Л. и доколко страната се явява сигурна по отношение на жалбоподателя подлежат на обсъждане в производство по реда на Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, образувано по подадена молба за предоставяне на международна закрила. Настоящото съдебно производство не е такова по Закона за убежището и бежанците, поради което съдът не

дължи поразнасяне за съответствието на оспорваната заповед с чл. 8 и чл. 9 от Закона за убежището и бежанците, тъй като тези доводи са неотнормими към конкретния правен спор. Същевременно, не бяха и ангажирани доказателства, сочещи наличие на страх от лично преследване, изтезание или нечовешко или унизително отношение на чужденеца поради раса, религия и др. в страната му на произход, поради което няма законова пречка за издаването на процесната ПАМ.

Според постоянната практиката на Съда на Европейския съюз, след като веднъж бъде установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл. 6, § 1 от Директива 2008/115, при съобразяване с предвидените в чл. 6, § 2-5 от същата изключения, да приемат решение за връщане - Решение от 28 април 2011 г. по дело El D., C-61/11 PPU, т. 35; Решение от 6 декември 2011 г. по дело А., C-329/11, т. 31; Решение от 5 ноември 2014 г. по дело М., C-166/13, т. 57. Следователно налагането на процесната ПАМ по отношение на жалбоподателя е съобразено и с правото на ЕС, като в случая не се установяват изключенията по чл. 6, § 2-5 и основания за прилагане на забраната по чл. 5 от Директива 2008/115.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че заповедта не обслужва законовата цел. Напротив, целта на наложената обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ - организиране на връщането, се явява безспорно установена предвид мотивите Докладна записка рег.№ 5392р-619/25.03.2022г. по описа на отдел "Миграция" в СДВР.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби и в съответствие с целта на закона.

При този изход на делото и своевременно отправената претенция за разности, ответникът има право на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определя в размер на 100 лв. според чл. 143, ал. 3 АПК вр. чл. 24, изр.първо от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 63-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ел Д. У., без гражданство, [дата на раждане] , ЛНЧ:[ЕИК], против Заповед УРИ № 5392 ПАМ-482/25.03.2022г., издадена от " Началник на отдел "Миграция" при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Ел Д. У., без гражданство, [дата на раждане] , ЛНЧ:[ЕИК], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: